

מרגלים יחזקן הוא חרפה יסיון ממר להם אם בערצם הם יסבט חזקים הם מסומכין על גבורתם
 ואם בערים צאירות הם יסבט חלשים הם יעצמחין כערים פתוחים מאין חומה יענוה היא צעירות
 ויתחזקות מנוכס ובריאים יהיו זה עץ אם יש בהם אדם כשר טיגן עליהם בזכותו צבורי ענבים ימים
 שהענבים מתבטלים צבורי ממדבר אין עד רחוב לבוא חמותה לבן גנבניה באורך וברוח צמחין גחם הלם
 רוח גסל דרומי ממקצוע מזרח עד מקצוע מערב כמזם מטה עליו זה גנבניה דרך גסל שעת דרומית גסל
 ארץ ישראל לבן והוא ממדבר צן שהוא במקצוע דרומי מזרחי עד הים שהים הוא גסל מערב ומטה חזרו
 ואלה כל גסל מערב עד שפת הים עד לבא חמות שהוא חזל הר ההר במקצוע מערבית צפנית כמו
 שמשמש בגבול הארץ בערבת לה ממש יובא עד חצרין יכלב לבדו הלך עם ונשתטח על קברי אסתר
 סלח יהא נסת לחברית להיות בעצתם יוכן הוא אומר ול איתן את הארץ אשר דרך זה יוכתובתא לכלב
 את חצרין וחצרין שבע שנים נבניתה איתמר טענה חס את חצרין לכנען צא הקטן קודם טענה את צען
 למצרים צא הגדול לא שהיה מסנה מכל גובעל אחת טענה צען יולחדישך טענה גסל ארץ ישראל
 טחין לך מרשין בארץ ישראל יתבר מחצרין לכך הקצוע לקברי מתים ואין לך משנה בכל הארצות במחרי
 סג כגן יא בארץ מצרים וצוהן היא המשנה טענה בארץ מצרים טעם מוטב המלכים טעם היו צען טריו
 וחיתה חצרין טובה הימנה טענה חלקים ימורה טובת גען ואסכול ענבים תלניה זה מממש טנאח
 צמח את יולד שהוא בטעם מה תלמוד למד בטעם בטעם מוטות יא כיצד טמנה גסל אסכול אחד גסל
 רימון ואחד גסל תלניה ואם איתה חפץ לדעכמה מטוי אחד מהם צא ולמד מארצם שהקטן בגלגל הרימו
 לכס חיס אכן אחת על טכמו וטקלם רבתינא מטקל כל אחת ארבעים טאה וגמירי כל טונא דמלך חטט
 על כתניה חיא לא טלט מטא במטוי שמשוישן איתן להרים אחד גסל תלניה וא נטא רמון יהושע טכול לא
 נטא כלם ילש טכל עצמן להוציא דבה נטכמא בטם טפריה מטונה כך עמה מטונה ויטוב מקן ארבעים
 חס זה לא ארבע מאות פרסה על ארבע מאות פרסה היא ומהלך אדם צאנ עשרה פרסאות טוב הרי
 מהלך ארבעים יום מן המזרח למערב והם הלכו ארבה ורחבה לא טגלי למע הקצה טיגור עליהם חס
 לטנה קצר לעניהם את הדרך יולב ויצאו מהו וילכו להקיש הלכתן לבחתן מה באחת צענה רעה חף
 תחלתן לכך היתה וישיב אותם דבר את מטה ואת אהרן וצבת חלוצים היא כל דבר טקר טחין ס דבר
 אחת מתחלתו אין מתקיים בצורות לטון חוזק ויתרעם כריכן לטון צרנות ועגלות בלטן חרמי כרך עגל
 עמלק חטט ילש טכנו צעמלק כרך הזכירהו מרגלים כדי לראש ועל יד הידין יד כממש חזל הידין א
 יח ולא תוכל לעשר ויהם כלב הטתין את כולם א מטה לממשמה טיבר מטה צא למר וכי חוצב
 עטה לן בן עמרם השומע מצר טכא למפר צננות ומיתן שהיה בלצם על מטה בטכיל דברי מרגלים
 וכלם טתקן לממשנאות אחר והלא קרע לן את הים והוריד לן את המן ואת הטלן עליה חטל הוא
 צמחים והוא אומר לן עטן מןמות ועל טם נטלח צכל דצרי ויהם לטון טתיקה וכן הם כל בשר יהם כי
 להזכיר כדרך צע אדם הרוצים לשתק אגדות אנשים חזק הוא ממא יכביכול כלש מעלה חמור יאז כלת
 ויטביה בכל מקום טעברנו מצאנום קוצרי מיתם והקצה עטה למורה למרדס באבס ולח יצנו לבלח חטוי
 מדות גחלים וגס הים וצריך לתת בהם מדה כגון גלות וגבה טם חמות וזרת וכן חיס מדון חיס מדה
 הנפלים ענקים מצע טמחזי ועזא טנעל מן הטמים בימי דור חאט וכן היינו צענהם טמענוס אומרים
 זה לזה נמלם יש צכרם באנשים יענק טמענקין חמה בקומתן לע מתנו הלוי ומתנו נתינה רחט כתרם
 נמנ רחט נשים עלנא מלך ורטינו שרטו לטם עץ א תמרדו וטוב ואתם א תרחו כי לחמינו הכ טכולם
 כלם צר בלם מעליהם מננס וחזקם כשרין טבהן מיתו זהו טחמר חיוט שהיה מנן עליהן לרעם חותם את
 יחזעטכולב יוכמד יא הענן יירד טם עד חנה יעד היכן יטאנע ייר נאנע בכל החותות בטכיל כל הנעים

שְׁמִיעִיתָ לָהֶם הִיָּה לָהֶם לְהִאֲמִין מִדִּבְרֵי לִקְוִים אֲרָצְחִית. וְאִירִיסָא תִירוּכִין וְאִתָּא מִה אֲרָעִית לְשִׁמְעִיתָ
 אִסְתַּוְּאָרְעִית אִוְהִיךָ לְפִי גִדּוּל שְׂחִיתָ מִזְרַעִים וְשִׁמְשֵׁם מִזְרַעִים כִּי הֶעֱלִיתָ וְשִׁמְשֵׁם מִזְרַעִים תִּתְּרִיגֵם
 כִּי הֶעֱלִיתָ כִּי מִשְׁמֵם בְּמִקְוִם חֹסֶר וְהֵם רָאוּ אִסְרֵי הֶעֱלִיתָ צִכְחִיךָ אִוְהִיתָ מִקְרָבִם וְכִשְׁמִשְׁמֵם שְׂחִיתָ הִזְרִיגֵם
 לֹא יִאֲמָרוּ שְׂחִיתָ לִךְ אֵלָּא יִאֲמָרוּ מִכְּגִידֵם יִכְוֹלֵת לְהִלָּחֵם אֲבָל כִּגִּיד יִשְׁכַּח הִזְרִיךְ הִזְחִיתָ לֹא יִכְוֹלֵת לְהִלָּחֵם וְזֶהוּ
 וְאִירִיסָא תִתְּרִיגֵם הִזְחִיתָ מִזְרַעִים עֲלֵיהֶם מִה שְׂחִיתָ צִכְחִיךָ הֶעֱלִיתָ מִזְרַעִיתָ יִכְוֹלֵת בְּסִכְלֵם שְׂמִשְׁמֵם כִּי אִוְהִיתָ
 יֵאָדָם טוֹכֵן בְּקִרְבָּם וְשֵׁן בִּשְׁנֵן אִוְהִיתָ נִרְאָה אִלָּהֶם וְהַכֹּל צִדְדִיךָ חֲבֵה וְלֹא הִכִּיתָ בְּךָ סִנְתִּיקָא אִוְהִיתָךְ מִהֶם עֵד
 עֵתָה וְזִמְתָּה אִתָּא הֶעֱלִיתָ פִתְחֹם כְּחִישׁ אֲחָד וּמִתְּתִיךְ כֵּךְ וְאִמְרָתָה הֶעֱלִיתָ אִסְרֵי שְׂמִשְׁמֵם מִזְרַעִיתָ יִכְוֹלֵת לְפִי
 שְׂמִשְׁמֵם הִזְרִיךְ צִפְרִים וְחִזְקִים וְאִירִיסָא מִמֶּה פִרְעָה לְשִׁלְטִים וְאִחָד מִלְכִּים וְזִמְתָּה יִאֲמָרוּ עַל יִשְׁכָּה הִזְרִיךְ הִזְחִיתָ
 מִתְּתִיךְ לֹא יִכְוֹלֵת לִלְכֹּד לְהִכָּסֵם שְׂמִשְׁמֵם יִכְוֹלֵת שֵׁם דְּבָרָה הִזָּה כְּאִסְרֵי דְּבָרִית לְאִמְרָתָה לֹא וְזִמְתָּה הִדְבָּר יֵאָדָרְךָ
 אִשְׁמֵם לְדִיקִים וְלִרְשָׁעִים כִּשְׁעֵלָה מִסֵּה לְמִרְוֵם מִצָּחֹן שְׂמִשְׁמֵם וְכֹתֶם אִרְךָ חֶשֶׁם יִאֲמָרוּ לֹא לְדִיקִים אִמְרָתָה לֹא
 אִף לְרִשָּׁעִים אִמְרָתָה לֹא רִשָּׁעִים יִאֲבִחוּ אִמְרָתָה לֹא חִידִיךְ שְׂחִיתָךְ לְדָבָר כִּשְׂחִיתָ עֲנָל וְצִמְרָגֵלם וְתִתְּלָל לְפִי
 צִדְדִיךָ חֶשֶׁם אִמְרָתָה לֹא הִקְרָה הִלָּל אִמְרָתָה לֹא לְדִיקִים אִמְרָתָה לֹא וְהִלָּל אִמְרָתָה לֹא אִף לְרִשָּׁעִים יִגְדֵל לֹא כִּחֲךָ
 לְעִשְׂוֹת דְּסִדְרִיךְ וְנִקְרָה לְשִׁכְחֵן לֹא יִנְקָה לְשִׁכְחֵן מִכֵּן כִּדְבָרְךָ בְּסִכְלֵם מִה שְׂחִיתָ מִתְּתִיךְ יִאֲמָרוּ מִזְרַעִיתָ יִכְוֹלֵת
 וְאִלָּם כִּמוֹ אֲבָל וְזִמְתָּה אֲרָעִיתָ לָהֶם כֶּסֶם שְׂחִיתָ חִי וְכִשְׂחִיתָ מִלָּל כֹּל הִזְרִיךְ כֵּךְ חֵט אִקְוִים לָהֶם סִכְלֵם הִזְחִיתָ
 הִרְוִיסִים וְזֶה יִנְסֹו כִּשְׂמִשְׁמֵם זֶה עִסְרֵי פִעֻמִּים סִכְלֵם צִמֵן שְׂחִיתָ בְּסִכְלֵם כִּלְיָתָהוּ בְּמִסְכֵּת עִרְכִּין לֹא
 מִדָּאן אִוְהִיתָ הִזְרִיךְ וְזֶה רֹוֹחַ אֲחִירִיתָ שְׂחִיתָ רֹוֹחֹת אֲחִירִיתָ צִעָה וְאִחִירִיתָ צִלָּב לְמִרְגֵּלֵם אִמְרָתָה חֶשֶׁם צִעָה וְצִלָּב הִיָּה
 לֹא לְאִמְרָתָה חֶשֶׁם וְזֶה כֵּן הִיָּה לֹא כֹחַ לְהִסְתִּיקֵם כִּמוֹן סִכְלֵם כִּלְכִּשְׁתָּהוּ מִזְרַעִים שְׂחִיתָ כִּמוֹתָם וְזֶהוּ סִכְלֵם
 בְּמִסְכֵּת יִהְיֶה וְאִסְרֵי אִוְהִיתָ דְּבָרָה כְּאִסְרֵי עֵם לְצִבָּה וְלֹא כְּאִסְרֵי עֵם שִׁי יִוְמָלֵת אִוְהִיתָ לְצִבָּה אֲחִירִיתָ וְזֶה מִקְרָא קֶדֶר
 אִסְרֵי צִבָּה מִזְרַעִיתָ תִּתְּנֵן לֹא יִירִישְׁתָּה כִּתְרֵךְ יִתְרִיכִינָה יִדְרִישׁוּ אִתָּא הֶעֱנִיקִים וְזִמְתָּה הֶעֱלִיתָ אִסְרֵי צִבָּה וְזֶהוּ
 לְתִירְגָּמָה יִרְתִּינָה אֵלָּא בְּמִקְוִם יִירִשְׁתָּה וְהֶעֱמִלְקִי וְזֶה תִּלְכֵן שֵׁם יִירִישׁוּ אִתְּכֶם מִזְרַעִיתָ שְׂחִיתָ חֶשֶׁם מִחִירִיתָ
 פִּינֹו לְאִחִירִיכֶם וְזֶה לְעִדָּה הִרְעָה יִאֲלֵה עֲשִׂרָה מִרְגֵּלֵם מִכָּחֹן לְעִדָּה סִהִיָּה עֲשִׂרָה יִאֲסֵר חֶמֶת מִלְטָם אִוְהִיתָ
 יִשְׂרָאֵל עַל אִוְהִיתָ תִּלְכֵן צִבָּה יִשְׂרָאֵל אִסְרֵי חֶמֶת מִרְגֵּלֵם מִלְטָם אִוְהִיתָ עַל שְׂמִינִיתָ חִי חֶשֶׁם לְשֹׁן סִסְעָה חֶשֶׁם לֹא
 כֵּן אֲרָעִיתָ כִּי יִכְוֹלֵת חֵט חִי יִכְוֹלֵת דְּבָרִיתָם סִבְקִיתָם מִמֶּה אִוְהִיתָ בְּמִדְבָּר הִזָּה לְמִתְּתִיךְ וְכֹל פִּקְוִדִיכֶם לְכֹל
 מִסְכֵּתִיכֶם כֹּל הִנְמַכֵּם לְכֹל מִסְכֵּתִי שְׂחִיתָם נִמְכֵּם צִבָּה לְצִבָּה וְלִתְּתִי סִקְלֵם כֹּל הִמְנִיִים לְכֹל אִוְהִיתָ
 הִמְנִי פִרְיָתָהוּ וְזֶה הֵן מִכָּן עֲשִׂרִים סִנָּה וְלִהְיוֹתָ סִבְעֹון שֵׁל לִי שְׂחִיתָ פִקְוִדִיכֶם צִבָּה עֲשִׂרִים וְתִירְגָּמָה אִוְהִיתָ
 כִּתְרֵךְ לֹא מִדְבָּר עַל הֶעֱלִיתָ לְהִזְרִיגֵם הִזְרִיךְ וְכִקֵּם לְאִמְרָתָה וְזִמְתָּה נִתְּלָה לְשֹׁן זֶה כִּחֲךָ לְאִמְרָתָה חֶשֶׁם חֵט
 סִנָּה לֹא מִתְּתִיךְ מִהֶם פִּחוֹת מִכָּן סִסִּים לְכֹךְ נִגְזֹו אֲרָעִיתָ כִּדִּי שִׁיָּהוּ אִוְהִיתָ סִל צִבָּה סִנְתָכֵךְ מִשְׁשֵׁם לְכֹל
 סִסִּים סִנָּה רִאשֹׁנָה הִיָּתָה צִבָּלָה וְאֲרָעִיתָ סִקְדָּמָה לְשִׁלָּח מִרְגֵּלֵם לֹא שְׂמִשְׁמֵם אִוְהִיתָ הֶעֱלִיתָ גִידָה חֵט
 צִמְחִשְׁתָּה אֵלָּא סִהִמְתִּין לָהֶם עַד שְׂחִיתָ מִלָּל סִהִתָּם וְזֶהוּ סִכְלֵם פִּקְדִי בְּמִרְגֵּלֵם וְתִקְדִיתָ עֲלֵיהֶם מִתְּתִיךְ חֵט
 וְאִף כִּחֲךָ נִאֲמָר תִּשְׂחִיתָ אִוְהִיתָ כֶּסֶם וְלֹא נִאֲמָר תִּשְׂחִיתָ אִוְהִיתָ כֶּסֶם סִתִּי שְׂחִיתָ סִל עֲנָל וְסִל תִּלְכֵן וְחִסְכָּה
 צִמֵן חִיָּהֶם מִקְצֵת סִנָּה כִּכּוּלָה וְכִשְׂחִיתָ נִסֹו לְסִנְתָכֵךְ מִתִּי אִוְהִיתָ סִל צִבָּה עֲשִׂרִים וְנִסֹו אִוְהִיתָ זִמְתִּיכֶם
 כִּתְרֵךְ יִסְבֵּל אִוְהִיתָ מִתְּתִיכֶם אִוְהִיתָ תִּנְוִיתִי סִהִתִּיתָ לְצִבָּה מִזְרַעִיתָ יִתְּנָה לְשֹׁן הִסְרָה כִּמוֹ כִּי הִנְתָּ
 אִוְהִיתָ אִוְהִיתָ יִוְשֹׁם וְלִשֹׁן עֲלֵנוּ וְכִסְסֵם מִתְּתִיךְ הִזְרִיךְ הִרְשִׁימָה עֲלֵנוּ אִוְהִיתָ הֶעֱלִיתָ צִבָּה אִוְהִיתָ הִזְחִיתָ
 מִזְרַעִיתָ כֹּל דְּבָרָה לְשֹׁן וְאִף לְצִבָּה מִלְקִיָּחֹן סִסִּים לְאִדָּם לְדָבָר צִבָּה מִזְרַעִיתָ יִשְׁשֵׁם וְזֶהוּ לְעֹבֶדָה
 וְזֶהוּ לְרִעָה לְכֹךְ נִאֲמָר מִזְרַעִיתָ דְּבָרִיתָ הִזְרִיךְ רִעָה סִסִּים דְּבָרָה שְׂחִיתָ מִזְרַעִיתָ יִשְׁשֵׁם וְזֶהוּ לְעֹבֶדָה
 לָהֶם מִדָּה כִּגִּיד מִדָּה הֵם מִתְּתִיךְ צִלָּבֹון וְזִמְתָּה צִבָּה לְעֹבֶדָה עַד מִזְרַעִיתָ מִזְרַעִיתָ מִלְטָם וְזֶהוּ לְעֹבֶדָה
 מִזְרַעִיתָ לְכֹךְ נִאֲמָר צִמְחִשְׁתָּה וְזֶהוּ לְכֹךְ נִאֲמָר צִמְחִשְׁתָּה וְזֶהוּ לְכֹךְ נִאֲמָר צִמְחִשְׁתָּה לָהֶם עַל שֵׁם מִזְרַעִיתָ סִל הִקְרָה

פתח רגל עשה וכן הלך וכן זכור ושמור ועשו להם ציצית על שם פתילים שתלויים בה כגון ויקח וציצית
 ראשי דבר אחר ציצית על שם ורציתם אותי כמו מצין מן החרקים יתכלת צעידתו מן חלון וזכרתם
 את כל מצותי שמצין נמנעו של ציצית שט מלות ושמנה חומין וחמשה קטרים הרי תרי"ג ואלו תתורו
 אחרי לצבכם כמו מתור הדרך הלכ והשן הם מרגלים לעוף מפרסרים ל את העצרות השן הוא הלכ
 חומד והעוף שטה העברה יאז יאז נאמן לעלם סכר שהיכס נאמן לפרע אשר אונאתי אתכם על מנתכן
 פדית אתכם שתקבלו עליכם גדותי יאז יאז שהיכס שד למד נאמר סלף יאמר וישראל מעט מה אמר
 המקום לא שבעה ונעול סכר לא שטין ולא נאמן סכר על כרחכם את מלכם וכן הוא אמר אם לא כד
 חזקה חמלך עליכם דא' למה נאמרה יציאת מצרים את הוא שהבחיני במצרים בין טפה של צבור לטפה
 סאינה של צבור את הוא העתיד למרעמן התולה קלף חילן הוא עץ מצובע צבצבו ואומר תכלת הוא
 ומימותו של ר' משה הד העתקתי למה נסמכה פרשת מקושט לפרשת עץ למד לך שהמחלל שצבת בשב
 עץ סוף הוא טקלה ככל הצמות וכן הוא אף צעירא ועל הר סיני ירדת ודבר עמהם מטמים ותתן להם
 מטפים ישרים ותורות ואת טבת קדשך הודעת להם וצמות וחקים ותורה צוית להם בד משה עבדך
 ואף פרשת ציצית לך נסמכה לאלף סוף היא טקלה הכתוב בכל המצות שנ ונסייתם את כל מצות
 על כנש בגדיהם כנגד ואשא אתכם על כנש נסרים על ארבע כנשות ולא בעלת שלש ולא בעלת חמש
 כנגד ארבע לשונות של גזולה שנאמר במצרים והוצאתי וגלתי ולקחתי פתיל תכלת על שם
 שכל צבאות ירעמו של סיכול תכלת ומכתם הייתה כללה וכן צבעה תכלת חמה לצבע רקיע המטהיר
 לעת ערב ושמנה חומין טבה כנגד שמנה ימים ששה וישראל מצינו ממצרים עד שאמר טדה על הים
 חמלת 1234567 חמלת טלח לך אנשים ערסת ויקח קרח

פרשה זו נדרסת תה במדרש רב תנחומא ויקח קרח לקח את עצמו לצד אחר להיות גאלק מועד
 העדה אשר על הכהונה וזה שתרגס אונקלם ואיתעלג נחלק מסחר העדה להחזיק במחלקות וכן מה
 ויקח לבד לקח אותך להלג נחלק מסחר עת אדם בן יזהר בן קהת בן לוי ולא נאמר בן ישראל כסבל סעקת
 בקט רחמים על עצמו סלף חכר סמו על מחלקות שנאמר בקהלם א תחד כבודי והיכן נזכר סמו על קדח
 צהיתחם על המכן בדברי הימים שנ אבאסף בן קרח בן יזהר בן קהת בן לוי בן ישראל ונתן וזכרם
 כסבל סהיה טבע ראובן טרוי צחיתת תימנה טכן לקהת ועשו החונם תימנה נטתתש עם קדח
 צמחלקתו אי לרעט אוי לסכא יומה ראה קרח לחלק על משה נתקנא על נטיאותו של אלנצן בן שזא
 שמנהו משה נטיא על צה קהת על ש הדבר שנ ונסיא בות אב למשתחות הקהתי אלנצן בן שזא חמר
 אד אבא ארבעה היו צה קהת שנ וצת קהת עמרם ויזהר וחצרון ושזא עמרם הצבור נטל סט צבו
 גדולה אחד מלך ואחד כהן גדול מי ראוי לנטול את הסכה לא את שאז בן יזהר שהוא סט לעמרם והוא
 מנה את בן אחיו הקטן מכולם הריע חולק עליו ומנעל את דבריו מה עשה עמד וכנס מאתים וחמשים
 ראשי מנדראות רובן מטבע ראובן סכינו והם אלנצור בן סדיאור וחצריא וכיוצא צ סנא נטיא ערס
 מאחדין סתעדה והלכסם מליתות סכילן תכלת צאו ועמדו למע משה אמרו מלית סכולה תכלת חייבת
 צציצותו פטורה חמר להם חייבת התחיל לצחק עליו איפטר מלית של מין אחד חוט אחד של תכלת
 שטרה זו סכולה תכלת לא תפטור את עצמה בצ ראובן ידתן ואזכרם וואן בן פלת רב לכם הרצה
 יותר מדאי לקחתם לעצמכם גדולה כלם קמטים כולם שמש עשרת דברים צמיט משה הגטרה ומדוע
 תעטאו אם לקחת אתה מלכות לא היה לך לגדור לחיך כחונה לא אתם לעצמם צמיט אנבי

[illegible]

וירקשם • עונשם בלע • ואל • יחיו בקרח כדי שאל יחיו בקרח • כאשר צר • יא • צד משה ל כח עליו • על
אחר • צר • א משה • יהיה הוא וצטו כדעם ולשכך • לא יקרב איש זר אשר לא מודע אחרון הכהן וכן לכל
ל ולו ולתם המהבהחל דבר פתרון כמו על מדרשו על קרח ומהו צד משה ולו כיתבא משה רצו ליהולקן
על הכהנה • טעין צרעת כמו טלקה מטה שבו • וצויה וזהו ית מצרעת כטל • ועל כן לקח שיהיה
צרעת וכתב עליה כרז זה מפר ל מלך המות כשהלך לרקיע שהקדושת שצרת המנפה כדאית ציטבת
טענה יעמוד בין המתים וג • אחז אה המלך והעמיה על כדחז אהר ל הנח ל לעשות טלחודי אהר ל
משה נח לעכב על יד אהר ל איט טלחו של מקום ואיתה טלחו של משה אהר ל איק משה אומר כלם של
מש הגשרה אם איק איתה מאמין דרי הקרה משה א פתח אהל מעד צא עמי וטאל וזהו טג וטב אהרן אל
משה וג דל אמה בקערות לש שיה מרדא מלחין אהר הקערות למר סם המות הוא על ית מות כד ואל כהנא
על ית נדרש חמשים ואחתים איט אהר הקרה תרלו טעצר מגפה הוא והחטא הוא ממות • כי מות אהר
וג חפש טחלקתים לטעי מעמדות מעמדות כהונה לצד ולניה לצד מכל מקום טענ אהר הוא • והטבתי כמו
ואם המים • וחמת המלך טכיה • צתך ממותם • הנח צאמצע טלח יאמרו מעט טהטחו בצד הטכיה פרח
ולטון חנה ומנא פרח כמטוש • צן הוא חנות הפרי כשהפרי טעל ויגמול טקדים • כשהוכר הפרי הוכר
סחם סקדים לפן ויגל היגל ויגל • ולטון זה מנא צערי האל כגן וספר גמל יהיה ננה ולמה טקדים הוא
פרי המהר להפריח מכל הפירות • אף המשדר על הכהונה שרענות ממהרת לצא • כמו שמוטו צעיה
והרעת אמה צמח • וכתב טיגין • כמין אטכול טקדים יחד כשתין זה על זה • ונכל תלנותם • ונכל
תלנותם • לטון מעל יחיד לקרה כמו תלנותם • למטדות לחות אהרן טבדתי בזהרן לבחן ולח לטט שר
על הכהנה • כל הקרב הקרב ממותם איק איט יכולין להחיות וזהו צד כאלם רטחין לכבם לחצר אהל מועד
ואהר טקדו צמח יתר מחברת וכבם לתך אהל ימות • האם תמנא לנע • טמח העקדת • ויאמר יא אל
אהרן • למטה אהר טיאמר לאהרן להחיותו על תקנת ישראל טלח וכבם למקדם • איתה וצנך • וכתב אכך הם
צנ קהת אכ יצרים תמח אהרן המקדם עלכם איט מטיל עגם הורים טיחטחו צעסי חדרים המקדש
מקדים • לם הוא האהל והאחרון והטולחן וכל המקדם • איתם תסם ותהירו אהכל זר קבא לנע • איתה וצנך
הכהנים תטלח אהרן הכהנה טחיה מסורה ללוי • ותהירו הלוי הסונבם טלח ינעם אהרן צעסדתכם
וגם אחך צנ גרסון וצנ מררי • וילע ויתחפרו עלכם להחיות גס הם אהר האים מלקרב אליהם • וסחיתך
צמדות הערים ולמנות מהם גזרים ואמר כלם • וזר לא יקרב אליהם • איתם אה מזהיר על כן ולח יהיה
שר קנף כמו טהיה כד טכ כי יטא הקנף • לם מתנה • יכל לעסדתכם של הדיע תלמוד למד ללא כמו
סושרם למעלה למור משרת ונצרים ואמר כלם • עסדות מתנה • צמתנה נתתה לם ואה הנה נתתי לך
צמחה • הנה לשן סמחה הוא • כמו הנה הוא יוצא לקראתך וראך וטמח גלם • מטל למך שצתן סדס
לאהר ט ולח כיתבולח חתם ולח העלה צערבאין צא אחד וערער עליו אהר הטדה • אהר ל המלך כל מי שירצה
יצא וערער כנגדך • הריט כיתב וחותרם לך ומעלה צערבאין • אף כחן לש סבא קרח וערער כנגד אהרן על
הכהנה צא הכתוב ונתן ל כל מתנותיה בצדית מלח שלם לכך נטמכה פריטח א לבחן • מסמרת תרומות
סחיה כדן לשמרון בעתרה • למסחה לגולה מן האם לאחר הקערות האויסיכ לכל קרצב כען וצרי סלמי
צמר • מצתם חתתם אטמם כמסמש • אפר ימים זה גל סגר • בקלם הקדשים תחכלן למד על קסטי
קדשים סחין נאכלן לא צעורה ולכד כחנה יתרומות מתנה המורם מן התודה ומן הטלמי ומחל נדר לכל
תרומות סהרי אל טעטן תנש כל מהור ולח טמחיס • כל מהור לרבות חסות ראשיתם הוא תרומה גולה
כחנה התנפה וטוק הימין טל שלמים פנאכלן לכחטם ולנסיחם לטט ימים ולנה אחד אף הצמר נאכל לטט
ימים ולנה אחד יך יהיה • צא רב עקיצה ולמד חסיה ל הקרה יהיה אחרת טלח תאמר כחנה וטוק טל

